

Arrest

nr. 119 544 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 maart 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Ze werd in het bezit gesteld van een bijlage 19.

1.2. Op 23 augustus 2013 legde verzoekster samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 10 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ingevolge haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 25 oktober 2013.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 26.03.2013 werd ingediend door: M.K.M., Nationaliteit: Duitsland (Bondsrep.) ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 26.03.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB, bewijzen van sollicitaties, bewijzen van Nederlandse lessen, attest van aanmelding bij onthaalbureau, een inburgeringscontract, attest van vrijstelling van inburgeringsplicht en haar CV.

Uit de stavingsstukken moet worden besloten dat zij de inschrijving niet kan genieten als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of gelijkwaardig (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit moment is tewerkgesteld. Zij dient dus eerder als werkzoekende beschouwd te worden.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Zij bewijst ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling, Nederlandse lessen te hebben gevolgd en te hebben gesolliciteerd naar een job. Het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet overtuigen dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft. Ondanks de sollicitaties zit nergens in het dossier enige informatie over een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure, een concreet voorstel van een werkgever om in de nabije toekomst aan een sollicitatiegesprek deel te nemen of bericht dat zij verder is opgenomen in een verregaand stadium van een selectieprocedure of over een concreet werkaanbod beschikt om binnen afzienbare termijn aan de slag te kunnen gaan. Betrokkene verblijft intussen bijna 6 maanden in het Rijk, maar nergens uit het dossier blijkt dat zij de kans heeft gekregen om ook maar één dag te werken in België, al was het maar op proef of in interimverband. Dit doet niet meteen het beste vermoeden omtrent haar kansen om binnen afzienbare tijd aan werk te geraken. Hoewel betrokkene aan de hand van de voorgelegde bewijzen heeft aangetoond te beschikken over bepaalde kwalificaties en inspanningen heeft geleverd om werk te zoeken en Nederlands te leren, dient te worden vastgesteld dat de resultaten van deze inspanningen tot op heden eerder beperkt zijn. Er zou toch mogen verwacht worden dat zij ondertussen meer concrete resultaten zou moeten kunnen voorleggen als er daadwerkelijk sprake zou zijn van reële kans op tewerkstelling.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

1.4. Op 25 oktober 2013, dag van betekening van de in punt 1.3. bedoelde bijlage 20, diende verzoekster blijkens het administratief dossier een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner. Ze werd in het bezit gesteld van een bijlage 19.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoekster op: *“Schending van artikel artikel 40 ter en artikel 50. § 2,3° van de Vreemdelingenwet 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken inzake belangenafweging in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur (rechtszekerheids, gelijkheids- en redelijkheidsbeginsel) en artikel 8 van het EVRM alsook artikel 22 van de GW. Het gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG en de wet 8 juli 2011 op de gezinshereniging, 43 alinea 1,2 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

"Aangezien Uw Raad zich weliswaar niet in de plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag wel degelijk is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Zie RvS 7 november 2011, nr. 101 624.

Dat vanzelfsprekend Uw Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur inzake de beoordeling maar enkel kan nazien of het oordeel niet tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt

Zie RvS 20 september 1999, nr. 82 301.

Aangezien overigens de inhoud van de motivering correct moet zijn en er geen appreciatievergissingen of onredelijke appreciatie mogelijk mag zijn van de gegevens in het dossier.

Zie R.v.St. nr; 53 199,10 mei 1999, BS. 57531,16 januari 1996;

Aangezien verzoekster een tweeledige aanvraag heeft ingediend als partner in het kader van een duurzame relatie (artikel 40 ter VW) en op grond van artikel 50 § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dat hierop in de bestreden beslissing, dewelke op 10 september 2013 werd betekend, werd gesteld als enig argument :

"Het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet overtuigen dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft" M.a.w. vormt de bestreden beslissing enkel een reactie op artikel 50 § 2, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij hoe dan ook onvoldoende rekening werd gehouden met de door verzoekster geleverde inspanningen om werk te vinden nu haar opleidingen in België nog lopende waren en haar taalcursus niet afgerond.

Aangezien door de wet gezinshereniging van 8 juli 2011, inwerking getreden op 10 oktober 2011, er een invoering is van een bestaansmiddelen vereiste, in die zin, dat er wordt gevraagd het bewijs te leveren van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden met als doel te voorkomen dat zij ten laste vallen van openbare overheden.

Dat nochtans de Raad van State erop wees dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimum bestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest CHAKROUN.

Zie HvJ C-578/08, Chakroun Minister van Buitenlandse Zaken. 2010;

Dat hierdoor het nuttig effect van de richtlijn wordt te niet gedaan.

Dat immers het duidelijk de bedoeling is te vermijden dat verzoekster ten laste valt van het sociaal zekerheidsstelsel hetgeen door de tenlasteneming van haar partner niet het geval zal zijn.

Dat immers artikel 17 van voormeld richtlijn vereist dat verzoeken om gezinshereniging individueel en derhalve persoonlijk moeten behandeld worden.

Zie artikel 13, lid 2 Richtlijn 2003/86/EG

Dat in het rechtswerk van Dirk Vanheule, Vreemdelingenrecht - academiejaar 2011- 2012 wordt gesteld dat geen minimuminkomen kan bepaald worden "zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager".

Dat verzoekster nochtans een tweeledige aanvraag had ingediend als partner in het kader van een duurzame relatie (artikel 40 ter VW);

Dat hierop in de bestreden beslissing, dewelke op 10 september 2013 werd betekend, werd gesteld als enig argument :

"Het geheel van de voorgelegde documenten) kan echter niet overtuigen dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft"

Dat in de bestreden beslissing nergens kan terug gevonden waarom het inkomen van haar partner, met wie zij een relatie heeft, niet relevant is;

Dat maw zowel de formele als materiele motiveringplicht werd geschonden;

Dat op geen enkel ogenblik werd ingegaan op alle voorgelegde stukken o.a. ivm de duurzame samenleving en het feit dat het gezin gezamenlijk over voldoende inkomen beschikt terwijl deze wel degelijk relevant waren;

Dat immers uit de bijlage 19 als nog aan te brengen stukken die uiteindelijk werd voorgebracht werd gesteld :

"ziekttekostenverzekering, inkomsten Belg, voldoende huisvesting" waarbij enkel ontbrak :

"bewijzen relatie : gemeenschappelijk kind OF bewijs 1 jaar samenwoonst voor aanvraag of bewijs elkaar 2 jaar kennen + 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen voor de aanvraag".

Dat bovenvermelde bewijzen volledig werden voorgebracht, reden waarom ook op dit punt geen opmerking wordt gemaakt om in de bestreden beslissing.

Dat nochtans overeenkomstig artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet de aanvraag werd ingediend en waarbij dus geen motivering is terug te vinden naar aanleiding van haar samenwoonst als partner van een BELG.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt dd 22 april 1998, T.Vreemd. 1998, 49

Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken"

Aangezien artikel 8, tweede deel van het EVRM duidelijk stelt :

"geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Aangezien DVZ heeft nagelaten in de bestreden beslissing om een belangenafweging te maken zodat moeilijk sprake kan zijn van een motivering in dit verband.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (wettelijke samenwoning, sociale relaties en partner in België, gevolgde opleidingen, blanco strafregister) en de bescherming van de belangen van de staat (uitwijzingsbeleid) op hetwelk de inmenging steunt.

Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serieA, nr. 16, p 15.

Dat inderdaad artikel 8 van het EVRM wordt geschonden terwijl o.m. door het arrest Chorfi van het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich beschermd;

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl.5-8, 26

Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Publ.Cour Eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscollèges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan;

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Dat de rechtspraak duidelijk is ni niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3 van het EVRM);

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 21 april 2005,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim/ Turkije

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat derhalve de bestreden beslissing dient vernietigd te worden daar het gaat om een hogere rechtsnorm (artikel 8 EVRM) en de partner van verzoekster op dit ogenblik volledig voor haar instaat tot dat zij uit werken kan gaan.

Dat een arbeidsovereenkomst tussen de firma T.E. NV met verzoekster is getekend op 31 oktober 2013 doch omwille van huidige negatieve beslissing geen aanvang van de arbeidsprestatie kon genomen worden, terwijl deze inging 12 november l.l.

Dat immers nog geen bijlage 35 kon afgeleverd worden en thans de werkgever mogelijks terughoudend zal worden.

Aangezien in het verleden menig rechter zich in dit verband reeds op art. 8 EVRM en art. 22 van de Belgische Grondwet heeft beroept, met name het recht op de bescherming van het privéleven.

Dat recht omvat o.m. het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen, zonder een disproportionele inmenging van de overheid.

Aangezien verzoekster de verwerende partij tevens wijst op artikel 43 alinea 1,2 van VW waarbij duidelijk wordt gesteld:

"De toegang en het verblijf kunnen niet geweigerd worden aan burgers van de Unie en aan de leden van hun familie dan om die redenen van openbare orde, nationale veiligheid en openbare gezondheid en dat in de volgende grenzen."

"2° De maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid moeten het principe van de evenredigheid eerbiedigen en uitsluitend steunen op het persoonlijk gedrag van het betrekken individu. Het bestaan van voorafgaande strafrechtelijke veroordelingen kan op zich zelf zulke maatregelen niet rechtvaardigen. Het gedrag van de betrokken persoon moet een reële, actuele en voldoende ernstige

bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de gemeenschap. Rechtvaardigingen die niet rechtstreeks aan het betreffende individueel geval verbonden zijn of die rekening houden met redenen van algemene bescherming kunnen niet worden weerhouden".

Dat verzoeker verwijst naar een arrest van 31 januari 2006 (C-503/03) waarbij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen naar zijn constante rechtspraak verwijst o.m. op het feit dat:

"Het beroep door een nationale overheid op het begrip van de openbare orde veronderstelt in elk geval het bestaan, buiten de sociale storing, die elke inbreuk in de wet vormt,, een reële en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de gemeenschap schaadt en verwijst o.m. naar: RUTILI (36/75 van 28 oktober 1975), punt 28; BOUCHEREAU (30/77 van 27 oktober 1977), punt 35, evenals ORFANOPOULOS en OUVIERI (C-482/01 en C-493/01 van 29 april 2004), punt 66)".

Zie gelijkaardig dossier ivm gezinshereniging met een BELG - arrest 26/10/2012 - stuk 17) behalve dat in voormeld dossier de aanvraag NIET beschikte over een blanco strafregister."

2.2. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het rechtszekerheids-, het gelijkheids- en het redelijkheidsbeginsel, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast te stellen dat zij nalaat in concreto toe te lichten op welke wijze de bijlage 20 deze bepalingen schendt.

De bijlage 20 vormt bovendien geen toepassing van artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dus kan de rechtspraak van het Hof van Justitie in dit verband niet dienstig aangehaald worden.

Verzoekster werpt daarnaast de schending op van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, maar laat na toe te lichten welke bepaling van deze wet zij geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe uit verzoeksters betoog te distilleren welke bepaling van voormelde wet zij geschonden acht.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel "50, §2,3° van de Vreemdelingenwet", leidt de Raad uit haar betoog af dat zij hiermee de schending van artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) beoogt op te werpen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoekster werpt op dat zij een "tweeledige aanvraag" indiende en verwachtte blijkens haar betoog een motivering in de bijlage 20 aangaande haar aanvraag "als partner in het kader van een duurzame relatie". Samen met verwerende partij dient de Raad erop te wijzen dat de bijlage 20 is tot stand gekomen ingevolge verzoeksters in punt 1.1. bedoelde aanvraag als werknemer/werkzoekende. De aanvraag (aparte bijlage 19) die verzoekster op de dag van de betekening van de bijlage 20 indiende in functie van haar Belgische partner – en die bedoeld wordt in punt 1.4. – is nog steeds hangende. Verzoekster kon derhalve niet de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bijlage 20 rekening zou houden met en zou motiveren aangaande de elementen die zij bij haar in punt 1.4. bedoelde aanvraag voorlegde.

Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

2.5. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bijlage 20, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift uitvoerig aangaande het duurzame en stabiele karakter van haar relatie, waarbij zij onder meer opwerpt dat geen rekening werd gehouden met de inkomsten van haar echtgenoot en verwijst naar de stukken die zij bij haar in punt 1.4. bedoelde aanvraag voegde. Gelet op hetgeen gesteld werd in punt 2.4. is dit betoog in casu evenwel niet dienstig, noch kan verzoekster in onderhavig geschil in lijn hiermee dienstig de schending opwerpen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 40, 2° van het Vreemdelingenbesluit en van de richtlijn 2003/86/EG, of verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande deze richtlijn. Om dezelfde reden is het arrest nr. 90 510 van 26 oktober 2012 dat verzoekster aan haar verzoekschrift voegt niet dienstig. Voor wat betreft verzoeksters verwijzing naar voormelde richtlijn en rechtspraak, merkt de Raad daarenboven op dat deze rechtsbronnen de gezinshereniging met niet-EU-onderdanen betreffen, terwijl verzoeksters partner de Belgische nationaliteit heeft, zodat deze verwijzingen ook om deze reden in casu niet dienstig zijn.

2.7. Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

*1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”*

Artikel 50, §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

2.8. Kernpunten van de bijlage 20 zijn dat verzoekster niet kan worden beschouwd:

- als werknemer, nu zij geen geldige verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of gelijkwaardig overmaakte;
- als werkzoekende, nu zij niet één dag gewerkt heeft in België en nergens in het administratief dossier *“enige informatie [zit] over een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure, een concreet voorstel van een werkgever om in de nabije toekomst aan een sollicitatiegesprek deel te nemen of bericht dat zij verder is opgenomen in een verregaand stadium van een selectieprocedure of over een concreet werkaanbod beschikt om binnen afzienbare termijn aan de slag te kunnen gaan, terwijl er “toch [zou] mogen verwacht worden dat zij ondertussen meer concrete resultaten zou moeten kunnen voorleggen als er daadwerkelijk sprake zou zijn van reële kans op tewerkstelling”.*

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag volgende stukken voorlegde:

- een bewijs van inschrijving voor een cursus Nederlands aan de KULeuven van 21 juni 2013;
- certificaten van 18 juni 2013 blijkens dewelke verzoekster succesvol twee cursussen NT2 afrondde;
- een ongedateerd inburgeringscontract;
- een attest van aanmelding bij het onthaalbureau van 23 april 2013;
- een attest van vrijstelling van de inburgeringsplicht van 23 april 2013;
- een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van 11 april 2013;
- een vacature en vier sollicitatiebrieven, inclusief curriculum vitae.

2.10. Verzoekster houdt voor dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar inspanningen om werk te vinden *“nu haar opleidingen in België nog lopende waren en haar taalcursus niet afgerond”*, maar met dit eenvoudige betoog kan zij de kernvaststellingen in de bijlage 20 – met name dat zij niet één dag gewerkt heeft in België en zij niet aantoonde over een concreet werkaanbod te beschikken – niet onderuit halen. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onjuist achten dat verwerende partij op grond van voormelde vaststellingen, die niet in concreto door verzoekster worden betwist, tot het besluit kwam dat verzoekster geen reële kans op tewerkstelling maakt, zodat zij niet voldoet aan de in artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden.

2.11. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift verschillende “stagecertificaten”, inschrijvingsattesten bij Syntra, een doorverwijzing naar een hogeschool of universiteit van NARIC van 5 september 2012, het resultaat van een test Engels van 10 oktober 2013 en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 31 oktober 2013. De Raad dient vast te stellen dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. Voor wat betreft de twee laatste documenten merkt de Raad overigens op dat zij dateren van na het tot stand komen van de bijlage 20. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bijlage 20 op grond van stukken waarover de verwerende partij niet kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. Hij kan ook niet in de plaats van verwerende partij verzoeksters vestigingsaanvraag gaan onderzoeken op grond van deze stukken. De Raad wijst er nog op dat, zoals reeds ter terechtzitting werd meegedeeld, het verzoekster vrij staat om een nieuwe vestigingsaanvraag, vergezeld van voormelde stukken, in te dienen.

2.12. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2).

2.13. De Raad stelt vast dat verzoekster, door het indienen van haar in punt 1.4. bedoelde aanvraag, opnieuw een wettig verblijf verkreeg in afwachting van een beslissing aangaande deze aanvraag. Voormelde aanvraag is momenteel hangende, zodat een schending van artikel 8 EVRM op dit ogenblik derhalve niet aan de orde is. Indien verzoeksters in punt 1.4. bedoelde aanvraag, die net werd ingediend op basis van haar relatie met een Belgische partner, zou worden afgewezen door verwerende partij, kan verzoekster in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing alsnog de schending van artikel 8 EVRM opwerpen.

Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Grondwet wordt derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA